

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Bednarek

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **Ł. B.**

skazanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 18 czerwca 2025 r.,

w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z 11 czerwca 2024 r. o sygn. akt IV Ka 349/24,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Myśliborzu

z 19 grudnia 2023r. o sygn. akt II K 60/23,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
środku karnym i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

Małgorzata Bednarek

Ryszard Witkowski

Stanisław Stankiewicz

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Myśliborzu wyrokiem z 19 grudnia 2023 r. sygn. akt II K 60/23, uznał Ł. B. za winnego popełnienia tego, że:
w ustalonym miejscu i czasie udostępnił K. K. swój pojazd marki O., nr. rej. [...] w zamiarze, aby dokonała przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i umożliwił jej kierowanie tym pojazdem, wiedząc, że znajduje się ona w stanie nietrzeźwości, który to czyn zakwalifikował z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. i za ten czyn:

1. na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł;
2. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat;
3. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł;
4. na podstawie art. 4 § 1 k.k. za podstawę rozstrzygnięć przyjął przepisy obowiązujące do dnia 30 września 2023 r.;
5. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 70 zł oraz opłatę w kwocie 200 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca skazanego, który podnosząc zarzuty obraży prawa procesowego (art. 18 § 3 k.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 4 k.p.k., art. 2 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych wniósł w konkluzji o zmianę tegoż wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o zmianę wyroku sądu I instancji poprzez „wymierzenie oskarżonemu kary grzywny i środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów na okres 3 lat, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z 11 czerwca 2024 r. sygn. akt IV Ka 349/24 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczony środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych obniżył do lat 2 (dwóch), a w pozostałej części wyrok Sądu pierwszej instancji utrzymał w mocy.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego, na niekorzyść skazanego Ł. B., wniósł - w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym, Prokurator Generalny, który podnosząc zarzut naruszenia przepisu prawa karnego

materialnego, a mianowicie art. 42 § 2 k.k., poprzez orzeczenie wobec Ł. B., oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k., środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat, podczas gdy zgodnie z przepisem art. 42 § 2 k.k., obowiązującym od dnia 18 maja 2015 r., orzeczenie powyższego zakazu wobec sprawcy przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. nie może nastąpić na okres krótszy niż 3 lata, wniośł we wniosku końcowym o uchylenie wyroku sądu odwoławczego w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się zasadna. Nie budzi bowiem wątpliwości, że przepis art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu nadanym mu przez ustawę z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny i niektórych innych ustaw (*Dz.U. 2015.541, ze zm.*), obowiązującym od 18 maja 2015 r. do 30 września 2023 r., wprowadził obowiązek orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów lub pojazdów określonego rodzaju, na okres nie krótszy niż 3 lata, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, jako osoba uczestnicząca w ruchu był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, art. 174 lub art. 177 k.k.

W związku z tym, że Ł. B. popełnił przypisane mu przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, to zgodnie z art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2023 r., powinien zostać wobec niego orzeczony zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju na okres co najmniej 3 lat. Adekwatnie bowiem do treści art. 19 § 1 k.k., pomocnikowi wymierza się karę w granicach przewidzianych za sprawstwo, co dotyczy również zasad orzekania o środkach karnych (*J. Kulesza, Komentarz do Kodeksu karnego, s. 80, M. Budyń-Kulik i in. Kodeks karny, Komentarz, LEX*).

Sąd Rejonowy w Myśliborzu orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat

4, a więc w zgodzie z dyspozycją art. 42 § 2 k.k. Sąd Okręgowy w Szczecinie, dokonując natomiast zmiany wyroku sądu I instancji i orzekając wobec oskarżonego Ł. B. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 2 (dwóch), a więc w wymiarze niższym aniżeli pozwala na to ustawa, w sposób rażący dopuścił się obrazy wskazanego w zarzucie kasacji przepisu prawa karnego materialnego, a uchybienie to niewątpliwie miało istotny wpływ na treść jego wyroku.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

Małgorzata Bednarek Ryszard Witkowski Stanisław Stankiewicz

[PŁ]

[r.g.]